

Utgifvare
Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FORKE och
EMMA BRSKOW.

Expedition:
Drottninggatan 55.

Telegramadress:
Sinimi, Stockholm.

Telefon:
Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Ting, som icke bäfva. — Den första gemensamma evangelistkursen i Ynnheng. — Honan fu flickskola. — Tacksägelseämne. — Brefafdelningen. — "De ringa på från Kina." — Utresande missionärer. — Sparbösseinlämning. — Anmälan för år 1916.

Ting, som icke bäfva.

Ebr. 12: 27.

Personer, som varit med om en stark jordbävning, som känt, hur den fasta marken plötsligt börjat vackla och häfva sig under deras fötter, som bevittnat, hur hus störtat samman och människor under höga jämmerrop begravts under deras spillror, säga, att ingen erfarenhet kan vara hemskare, mer uppskakande.

Europas folk ha, kan det sägas, under de sjuutton gångna månaderna lefvat såsom på en vulkan och känt marken darra under sina fötter. Ovillkorligt påminnas vi om de profetiska orden: "Jorden vacklar, ja, den vacklar; jorden raglar, ja, den raglar; den gungar såsom vaktskjulet i trädens topp. All glädje är såsom en nedgången sol, all jordens fröjd har flyktat", och "på jorden skall ångest komma öfver folken".

Hvarför allt detta? Jo, svarar profeten: "Ty jorden har blifvit *ohelgad* under sina inbyggare, i det de hafva öfverträdt lagarna, förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet. Dess öfverträdelse hvilat tung på den."

Och det är icke blott riken som vackla och folk som gå under, grundvalarna ha vacklat till så mycket, som man vant sig att betrakta som orubbligt.

Hur hörde man icke t. ex., innan världskriget bröt ut, människor påstå, att *upplysningen* vore det universalmiddel, som skulle bota hela människosläktets onda!

Kriget har lärt, att kunskap och bildning icke utgöra något botemedel mot råhet och grymhet. För blott något öfver ett år tillbaka betraktade "upplysta" personer talet om satan som en medeltida legend. Nu måste samma personer erkänna, att det finns en personlig djäfvul. Ännu för två år sedan var det många kristna, som menade, att allt skulle ordnas genom konferenser och kommittéer. Kanske kunde Herren Kristus icke på annan väg än genom de hårda, svårlärda läxor, som nu gifvits, få sin församling att vakna upp öfver skillnaden mellan sken och verklighet, få den att såsom aldrig förr känna det *personliga* ansvaret af att vara världens ljus och jordens salt.

Vi stå vid ingången till ett nytt år. Hvad det bär i sitt sköte, kan ingen säga. Men *ett* är visst: att midt under all den oro, nöd och förvirring, som råda i världen, finns det för Guds folk fasta hållpunkter, "ting, som icke bäfva" utan *förblifva*, emedan de hafva sina rötter i Gud. Människor kunna yfvas öfver hvad som hör till deras skam, brutna förbund och annat sådant, men hos ljusets Fader finnes ingen förvandling eller växlingens skugga. Han, hvilkens namn är Trofast och Sannfärdig, håller, hvad han lofvat, ty "han kan icke förneka sig själf". "Evinnerligen, Herre", utbrister ock psalmisten, "står ditt ord fast i himmelen. Från släkte till släkte varar din trofasthet." Ja, midt under alla de oberäkneliga förändringar, som kunna inträffa, midt under det att människor blomstra såsom gräs och all deras härlighet förvissnar som ett blomster på marken, förblifver vår Guds ord

evinnerligen. Det var också midt under det att Kristus i sin ande betraktade de skakningar, som en gång skulle öfvergå världen, som han med gudomligt lugn förklarade: "Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås."

Du, Jesu lärjunge, som bäfvar vid tanken på det, som skall öfvergå världen, som skall möta dig och de dina, som bäfvar också vid tanken på, hur det skall gå med Guds rikssak, kom ihåg din Mästares ord: "*Frukta dig icke, du lilla hjord, ty det är eder Faders goda behag att gifva eder riket*". Och om detta samma rike utbrister Ebreeerbrevets författare triumferande: "*Vi hafva ett rike, som icke kan bäfva*." Låtom oss därför vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. Ja, må vi komma ihåg, att världen förgås och dess lusta, men *den som gör Guds vilja, han förblifver evinnerligen*.

Den första gemensamma evangelistkursen i Yuncheng.

Det är med stor och innerlig tacksamhet mot Herren, som vi se tillbaka på ofvan nämnda kurs, som hölls den 1—30 sept. 1915. Och för dem, som med förbön och intresse följt ledare och deltagare, vilja vi härmed lämna en kort redogörelse.

Om *behofvet* af en sådan kurs behöfver ej mycket ordas. Tidens kraf såväl som församlingarnas tillväxt fordra, att mycket mer göres, än som hittills gjorts för våra medarbetare i fråga om systematisk och regelbunden undervisning i Guds ord. På några platser har nog en början gjorts, men hvad hela vårt fält angår, var det första gången en gemensam kurs hölls i enlighet med tidigare uppgjord läsordning. Vårt hopp är, att den må vara början till en rikt välsignad fortsättning.

Deltagarnas antal 28: från Shensi 11, Shansi 10 och Honan 7. Några få blefvo genom sjukdom eller andra förhållanden ej i tillfälle att stanna hela tiden.

Den kurs vi följa är fördelad på sex år, och beräknas för hvarje år en månads *klassläsning*. Hvarje årskurs få deltagarna öfva sig i innanläsning och skrifning samt i att undervisa andra. Äfven få de lära sig, hur själfstudium bör bedrivas. Vår första kurs omfattade: Lärdomar ur patriarkernas lif, Jesu lif och verksamhet i ordningsföljd samt Palästinas karta. En bok i "predikokost", som ingick i själfstudier, genomgicks äfven.

Vår arbetsordning: Kl. 9 morgonbön. Denna leddes hela månaden af kursdeltagare. Ett par dagar i förväg uppsattes ämnet på en anslagstafla. Det gällde för hvar och en att bereda sig ordentligt, ty kl. 9.30 samlades alla deltagarna med sin lärare till kritik öfver morgonbönens ledning, ämnets behand-

ling, uppställning o. s. v. Jag brukade alltid först fråga om *de* hade någon anmärkning att göra. I början voro de ganska djärfva, men senare fick jag svårligen någon att yttra sig. Det var, som tyckte de risken vara alltför stor. Snart kom ju deras egen tur, och då —. Sedan de sagt sitt, gaf jag mitt utlåtande vare sig i beröm eller kritik. Stundom fäste jag ock upp ett ark, hvarpå textens rätta uppställning var gifven. Jag tror dessa stunder voro våra bröder till ej ringa praktisk hjälp. Så följde lektioner, ledda af br. Sandberg och undertecknad, med en kvarts uppehåll mellan hvarje: kl. 10—12.15; 3—5.15. Sedan var fru Augusta Berg vänlig nog att några gånger ge handledning i sång.

Vidare hade vi anordnat en *frågelåda*, som alltid stod i föreläsningssalen. Det var med särskild tanke på hvad vi gingo igenom, som vi önskade, att våra bröder skulle göra frågor rörande sådant, som ej var dem fullt klart; men äfven i andra spörsmål var frågan fri. Frågorna inlämnades af den enskilde men besvarades offentligt, ty den enes svårighet kunde vara allas. Jag har just nu framför mig en hel massa lappar med de mest skilda spörsmål. Se här några af dem: 1) de finnas som säga, att pånyttfödelsen hos en människa kan ske hur många gånger som helst, medan andra säga, att den kan ske endast en gång för hvarje själ. Hvilket är nu rätt? 2) Kain dödade Abel. I världen funnos då endast han och hans föräldrar. Hvem kunde han då frukta skulle döda honom? 3) 1 Tim. 2: 6. "Han gaf sig själf till en lösen för alla". — Till hvem blef denna lösen utlämnad? M. fl., m. fl.

Hvad för resultat sågo vi? Att döma af det intresse, som alla lade i dagen, och den vakenhet, hvarmed de följde undervisningen, förstodo vi, att de i sanning värdesatte den hjälp de fingo och voro angelägna att taga vara på så mycket som möjligt. Af deras begäran att om möjligt nästa år få tillfälle att tidigare köpa de nödiga böckerna framgick, att de med glädje motsägo nästa års kurs, då ett liknande tillfälle skulle beredas dem. Hur de i praktiken skola lyckas omsätta, hvad de undfått, skall det kommande arbetsåret visa.

En god, varm och kamratlik ande var rådande hela tiden; intet af disharmoni kunde förmärkas.

Till slut må omnämnas en anordning, som för många kan synas enkel nog, men som vi ej tillägga så liten betydelse, den nämligen att hela den praktiska delen af kursen var lagd på kineserna själfva. De anställde egen kock och ombesörjde själfva alla uppköp. Detta tog en stor börda ifrån oss.

Glömmas bör ej heller, att vi, alla utiändingar i Yuncheng, blefvo bjudna på middag af kursdeltagarna. "Middag" är kanske för litet sagdt. Festmåltid vore rätta ordet, ty rätterna voro både många och välsmakande.

Vi föra med oss minnet af en arbetsam men lycklig tid, stunder af salig gemenskap under känslan af Guds närvaro och välsignelse.

Josef Em. Olsson.

P. S. Någon examen hölls ej, utan är meningen, att deltagarna till nästa månadskurs skola ihärdigt arbeta och repetera det nu genomgångna samt vid början af nästa kurs undergå pröfning.

D. S.

Honan fu flickskola.

Af Anna Janzon.

Fot. nr 1 är hela skaran af skolflickor, (ett par från v.), tagen från baksidan af skolans mat- och handarbetsrum. Den tredje från v., andra raden uppifrån, är Gung gu-niang, f. d. elev, som nu i två år har varit här som skollärarinna. Den till h. om henne är Gia gu-niang, en syster till "Snö"; hon hjälper också till med undervisningen. Hon och Gung gu-niang komma i år att dela arbetet i de tre första klasserna. Naturligtvis får jag taga vissa ämnen och dessutom öfvervaka arbetet. Vi vilja ordna arbetet så, att de unga flickorna tillika kunna förkofra sig själva i vissa ämnen. Den andra till h. om Gung gu-niang är också syster till "Snö" — en präktig flicka, som vi hoppas mycket af, om Gud får välsigna och bevara henne.

Den andra i öfre raden (midt under fönstret) är evangelisten

Beh Yüin tinjs flicka — förständig och gudfruktig, mycket hemmastadd i Guds ord. Vi tro, att hon skall bli till välsignelse, hvar hon än kommer att vistas.

Vi tycka, att denna flicka

är ett riktigt bibelkvinnoämne. — De större ha af sig själfva bildat en bön- och bibelläsningförening, som de turvis leda.

"Våra minsta" äro ock synnerligen rara, eller hur? Vår allra minsta sitter längst fram och håller sin lilla hand så näpet på foten. Hon är egentligen för liten för skolan, blott 6 år gammal, men när hennes far hade kommit den 70 li långa vägen med henne, kunde vi ej skicka henne tillbaka. Hennes

pappa är kristen men modern en motståndare. — "Hemma lär hon sig ej något godt", sade fadern, "och kanske", tillade han, "tar hennes mamma och binder hennes fötter, när jag är borta". — Lilla rara Gwei lien sitter till höger om henne. Hon har varit ett år i skolan. Hennes far, som är helt ung, bekänner sig vara en kristen men är ej så befastad i sanningen. Gwei lien har styfmor. Denna med sin mor tyckas regera huset. De äro fientliga och vilja ej, att Gwei lien skall gå till skolan. Fotbandaget får hon ej lösa upp, och bortlofvad är hon till ett hedniskt hem. Denna förbindelse kunde upplösas, påstå kineserna, om blott fadern ville. O, hur mitt hjärta ömmar för Gwei lien! Dagligen bedja vi för henne.

Ja, åtskilligt vore att säga om hvar och en af dem, men jag måste lämna det till en annan gång.

Nr 2 visar oss åtta af de äldre flickorna. I första raden fr. v. står Gia Hsin dey, "Snö's" yngsta syster, näst henne Beh Ging, evangelisten Beh's dotter, därmäst Feng Li wa från Sinan. Hennes far, nu död, var förr postmästare i Sinan. Den fjärde i den raden är från södra Honan. Hennes far är sekreterare hos mandarin. De ha nu flyttat till en annan stad. I andra raden fr. v. se vi Djang

Shwang, fr. Djang-yang. Hennes mor är änka och hjälper f. n. fru Beinhoff med barnen. Så ha vi Gai wa från Fu-tien, en präktig, rätt begåfvad flicka, men bortlofvad till ett hedniskt hem. Så ha vi Djang Chün-wa fr. Djang-yang. Henne är det

mycket ömt om, och vi ha lidit mycket med den flickan. Hennes mor, en varm kristen, har tillhört Herren rätt många år. Flickan älskar också Herren. Hennes far var i många år en hätsk motståndare till kristendomen och ville gång på gång sälja flickan. Men modern lyckades afstyra det. Så syntes för ett par år sedan en förändring försiggå med honom. Han blef vänligt stämd mot evangelium, och vi hade godt hopp om hans frälsning, men det blef ingen

I.

II.

III.

hel öfvergång. Så tar han en dag och säljer sin flicka till en hedning. Modern och flickan blefvo djupt bedröfvade. Vi ha gjort allt för att få henne fri, men det har hittills ej lyckats. Flickan sörjer mycket häröfver. Det säges nu, att hon är klen. Jag har ej sett henne, sedan jag kom hem. Fadern dog i slutet af förra året. Nu stå de ensamma. Herren är faderlösas Fader och änkors Förvarare. — Flickan näst intill Chüin wa är från Mienchih. Hennes far är evangelist och brodern skollärare där.

IV.

Vår ena bibelkvinna, gamla Ma Da sao, har varit i sitt hem en tid i sommar. Vårt hopp är, att hon genom Herrens nåd där fått vara till välsignelse för sin omgifning. Vi vänta henne tillbaka i dag. —

V.

Vår andra bibelkvinna, Sü Da-sao, som varit hemma, har här i staden och dess näraste omnejd sökt "kasta ut näten till fångst." — I morgon börjar skolan. Barnskaran väntas i dag.

I går hade vi glädjen välkomna systerkonen Bloms, som kommo från Shanghai. Kineserna voro ock så glada att träffa dem

N:r 3 föreställer några af våra minsta. — Vår allra lilla minsta står i midten. — "Våra minstas" i Sverige skyddslingar stå ytterst på båda sidorna. Längst till v. i första raden står "Rut" (Ludeh), äfven hon dotter till Feng, f. d. postmästare i Sian.

N:r 4 visar oss läraren Ren som undervisar i läsning och skrifning.

5. De två biträdande lärarinnorna och i midten skolans husmor.

6. Tre snälla syskon, alla på Herren troende: Gung-Pingan, lärarinna här, brodern Gung-Yung seng, seminarieelev i Yuncheng, och Gung Hsi loh, gift med en troende yngling i Djangyang. Framför dem ligger hunden "Tusse", som försvann vid öfversvämningen i somras. Fotografien är tagen utanför vårt boningshus. Dessa syskons far är väl känd af oss missionärer härute. Han går under namnet "Bägen".

Nu har jag presenterat några af "de våra". Det blefve alldeles för vidlyftigt att gå igenom hela raden af flickor och gummor. —

VI.

och se Ethel frisk efter allt hvad hon fick utstå här i Honan-fu-trakten. Godt, att vi få förstärkning — vi äro så "spridda på muren". — Vi vänta nu på vår "unga skara".

En hjärtlig hälsning till alla våra vänner, som i trogen förbön hjälpa oss i vårt arbete! Svårigheterna äro många och kampen om själarna nog så het. Dock — segern är viss — men "icke med makt, icke med kraft utan genom min Ande, säger Herren".

Beinhoffs kommo i går ned från berget. De hade fått gömma stoftet af sin lilla Dorotea däruppe. Saknaden efter den lilla är mycket stor — hon var ock synnerligen rar. "Hvad han tar och hvad han gifver, samme Fader han förblifver."

Tacksägelseämne: Enligt senast ingångna meddelanden från fältet har en förbättring inträdt i vår kära systers, fru Augusta Bergs, tillstånd.

Brefafdelningen

Hoyang den 6 okt. 1915.

Kära missionsvänner!

I ären så trofasta i att dela våra bördor och styrka våra händer i arbetet. I bören ju då också få del af våra glädjeämnen, eller hur? — Välkomna då med en stund att dricka te hos mig tillsammans med fru Bergling, bibelkvinnan och fyra rara kineskvinnor, som just i dagarna genom dopet blifvit upptagna i församlingen!

Det hälsas med fina bugningar, och artigt bjuder den ena den andra bästa platsen vid tebordet. Du ser dig omkring på kvinnorna och kan inte undgå att lägga märke till det allvarliga, fridfulla och förnöjda draget i deras ansikten.

Men det uttrycket har inte funnits där så länge. Den långa kvinnan t. ex. till höger om dig med typen af en välmående bondgumma, hon var för omkring 1½ år sedan en opierökerska och därtill så själfgod och förskansad inom sig själf, som någon gärna kunde vara. Vid möten brukade hon sätta sig afsides på kangen, som det syntes fast besluten att inte låta sig påverkas. Hon stannade längst af fjolårets förårspatienter och öfvervarv då stormötet.

Fru Bergling var vid tillfället sjuk, och vi hade Anna Eriksson här ett par dar. För henne omtalade jag vårt bekymmer. På denna kvinna hade offrats så mycken bön och kamp och enskilda samtal. Skulle hon nu lämna oss lika hård, som hon kommit?

Emellertid fick Anna tillfälle att säga henne det ord från Gud, som löste bojorna. Vid nästa samtal med henne förmärktes en tydlig förändring. — "Ja, nu tror jag, nu är jag löst", sade hon så glad. Efter ett par dagar for hon hem, och vi hörde intet af henne förrän följande höst, då jag med bibelkvinnan gjorde ett besök i hennes by.

Vägen dit från närmaste utstation var synnerligen svår. Vi startade i åsnekärra men fingo snart spänna ifrån, sätta vagnen ute i en åker och rida ett stycke. Snart gick inte det heller, utan vi fingo till fots praktisera oss fram.

När fru Guld hörde om vår ankomst, kom hon helt glad oss till mötes från sitt hem litet längre ned i dalen.

"Gudarna äro alla borttagna, och jag beder nu endast till den levande Guden. Fötterna ska jag snart lösa!"

"Men hvarför kommer du inte till li-pai (gudstjänsterna)?"

"Vägen är så svår, men jag skall komma."

Nästa söndag kom hon och har sedan dess trotsat såväl vägens besvärligheter som sin mans hot och slag.

"Nu hindrar han mig inte mer", sade hon en dag, "ty jag blef aldrig ond, då han slog mig".

Ensam kristen i sin by — har hon inte mod, så säg, och behöfver hon inte våra förböner? Öfver denna kvinna tycker jag det kan sättas: "En ny skapelse i Kristus Jesus." Hon visade tidigt nit för andra och har fört hit till asylerna flera f. d. olyckskamrater och så stannat här ett par dar för att läsa. —

Midt framför dig vid tebordet sitter en gemytlig liten gumma med runda, röda kinder. Af sina framtänder har hon bara en kvar, och den är mycket framträdande. Hon är 62 år och har rökt opium i 30 år, fast det kan nu ingen se. Hon har aldrig besökt någon asyl men är sitt kraf kvitt. Om henne tycker jag det kan sägas, att hon fann den kostbara pärlan utan att direkt ha sökt den.

Hur fann hon den? — Hur gick det till? Jo, vid kinesiska nyårstiden var jag tillsammans med en troende kineskvinnor i hennes by, Ma ts'uen, hvarom jag visst har skrivit vid föregående tillfälle. "Vi stannade fyra dagar där i en sökares hem (nu är också han döpt). En bland dem, som lyssnade ifrigast, var denna kvinna Ma. Strax innan vi skulle resa, skickade hon bud till oss med förfrågan, om vi ville komma och bränna afgudarna.

Hon var så ifrig, att det skulle bli rent hus, att hon t. o. m. ref ned deviser från väggarna; allt brändes. Att man skall tjäna Gud med *helt* hjärta, var hon på det klara med. Fötterna skulle hon lösa, vegetarianlöftet skulle hon bryta, och opiet ville hon bli kvitt genom att bedja till den allsmäktige Guden.

Första gången hon drog in på dosen, blef hon mycket sjuk, men bad till Gud och blef så bättre. Natten därpå hade hon en dröm, tyckte hon hade en lång orm i bröstet, som vållade henne mycket obehag. Men så kom någon och öppnade hennes bröst och drog ut ormen. Efter den stunden var all plåga försvunnen från hennes kropp och opiebägret så godt som borta. Hon kände sig stark och uppfyllt af frid.

"Men mor, hvad går åt dig, att du kan dra spisbälgen så bra i dag?" undrade sonhustrun.

"Jo", svarar mor, "Gud har gifvit mig kraft".

Så blef det ett fejdande i huset; rent skulle det vara i hvarje vrå. Till gudstjänsterna kom hon troget i nämnda sökares hem, och snart upplät hon sitt eget hem för möten.

Hon är så rar, den lilla gumman, och så naiv. "Nog kan jag lära mig läsa, och skriva vill jag också. En blyertspenna ska' jag köpa och med den sätta märke för hvar nytt skriftecken, så kommer jag bättre ihåg dem. Är det mycket svårt, ber jag läraren skriva det på min handled, så glömmar jag det aldrig". När vi vid dopklassen genomgingo de två buden, var hon jämt färdig med sitt: "Så gör inte jag — så vill jag aldrig göra mer." Hon är så uppriktig i sitt nit.

Den tredje, fru Ho, är hustru till en troende lärare från Hancheng-trakten, mannen nu anställd här i Hoyang. För något mer än ett år sedan fingo kvinnorna i hennes by för första gången höra evangelium. Om det besöket har jag berättat vid ett föregående tillfälle. Sedan dess ha de haft flera

besök äfven från Hancheng, och nu äro där flera intresserade. Hon är dock den första kristna kvinnan i sin by och den enda med lösta fötter. Får Gud välsigna henne, kan hon utöfva stort inflytande i sin omgivning.

Nummer fyra, den unga kvinnan med det späda barnet på armen, är hustru till en gammal kristen. Mor och syster och andra släktingar äro också troende, så för henne har vägen blifvit väl banad. Hon synes ha lätt att fatta men har icke mycket tid att läsa.

Innan vi skiljas, sjunga vi gemensamt en sång vid orgeln och ha därefter en liten bönestund. De anropa Gud så innerligt, dessa kvinnor, om att bli bevarade och till gagn för andra. Låtom oss också bedja om detsamma för dem, ty fienden är verksam!

Det är oftast med bäfvan, man vågar omtala något glädjande. "Bara fyra!" — säger du, "det var inte många". Nej, det tycka inte vi heller, fast vi glädja oss öfver *en*. — "Men hvar äro de andra, som väntades till dopet?" Jo, ett par äro genom sjukdom förhindrade. En, som redan i fjol begärde dopet, får vänta, tills hon får mod att lösa sina fötter. Ännu ett par få af andra orsaker vänta, och ännu andra stå tvekande. Viljen I vara med om att hjälpa dem fram på vägen?

I männens led af 16 nydöpta (17 fingo vänta) var det flera bekanta ansikten. Särskildt roligt var det att återse den hederlige "oljegubben", handlanden Liu borta från bergsbyn. Han hör till dem, som fått lida mycket "för det namnets skull". Där-om kanske en annan gång.

Så ett tack till alla grupper och enskilda, som sändt mig bref och hälsningar! Tack, att I varit med mig på byresorna! Viljen I nu också vara med i skolarbetet, som efter fru Olssons flyttning från Hoyang kommit på min lott? Till en början kommer jag visserligen inte att själf undervisa så mycket, då klasserna äro få (hufvudsakligen öfningsämnen) och vi ha så goda, infödda krafter. Men det är ansvaret och det myckna rent praktiska, som hvilar på mig.

Jag är glad att fortfarande få ta en liten del i kvinnoarbetet, som är mig mycket kärt. Till kamrat här har jag fått Ester Berg, och vi ha ett så trefligt hem tillsammans. Men efter att ha varit här endast fjorton dagar fick hon bud att återvända till Yuncheng för att vårda fru Augusta Berg, som insjuknat i tyfoidfeber. Vi lefva i växlingarnas värld men vänta efter den stad, hvars grundvalar icke vackla. Med hjärtlig hälsning.

I Herren tillgifna
Emy Ohrlander.

Ruicheng den 19 okt. 1915.

Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka. Ef. 3: 20.

Älskade missionsvänner!

Guds frid!

Ofvanstående Herrens ord har i dag åter och åter kommit för mitt sinne, och jag förstår, att det

är Herren, som gifvit mig det. Han vet, hvad vi behöfva. Huru ofta möta vi icke sådant i vårt arbete, som gör oss frågande, ja, fruktande! Herren gifver oss då något, som håller oss uppe, nåd att hoppas förtröstansfullt. Så har han gjort med mig i dag.

Det är nu länge sedan, jag skref något direkt till vännerna genom tidningen. I dag känner jag en maning därtill och vill därför sända några glädjande meddelanden från Ruicheng.

I lördags började vårt stormöte och skulle ha slutat i dag, men som det började regna och ingen därför kunnat resa hem, ha vi möten också i dag.

En stor missräkning för oss alla var, att vår ordförande, August Berg, måste afbryta sin resa och fara hem, emedan hans hustru m. fl. i Yuncheng voro sjuka. Fröken Wibell samt en evangelist från Yuncheng kommo oss emellertid till hjälp, hvaröfver vi gladdes och tackade Herren. Guds Ande har varit nära och verkat kraftigt ibland oss. I går afton omtalade en man inför alla, att han under detta möte beslutat sig för att följa Jesus. Han har varit i vår tjänst en tid, och hans hustru döptes vid stormötet i april månad. Flera läto anteckna sina namn såsom sökare och vittnade inför församlingen. Bedjen för dem! En man, som nu fått mottaga dopet, har fått vänta i två år, innan han fick sin önskan uppfylld. Han är landbrukare och bor i en by en half sv. mil från staden. Hans namn är Wang fu-t'ai. Mätte Herren få bevara honom! Mycket folk har varit samladt dessa dagar. Vår samlingsal, som är liten, har ej kunnat rymma alla, utan en del af männen ha fått taga plats ute på gården. Ganska mycket kvinnor ha varit med. Det har varit en glädje att se, det våra förmaningar och uppmaningar till de manliga församlingsmedlemmarna att taga sina hustrur med, ha haft åsyftad verkan.

En annan glädjande nyhet är, att vi nu lyckats hyra gård till gatukapell här i staden. I ett och ett halft år ha vi bedit därom, men alla försök ha misslyckats ända tills nu. Guds tid var väl förut ej inne. Förra veckan blef kontraktet skrifvet. Det är en stor, rymlig gård midt i staden vid stora handelsgatan. Förutom att vi där kunna inreda ett präktigt gatukapell, få vi flera klassrum samt rum för vaktmästare. Bäst af allt är, att vi inne på gården kunna inreda en stor samlingsal, som minst kommer att rymma 600 personer. Det skall bli Ruichengs kyrka. Den sal, vi hafva här, är, som sagdt, alldeles för liten samt ligger litet afsides. Den blir lagom för bibelkurser och bönemöten på stationen. Men det är med denna gård som med alla andra. Det kostar att få den i ordning för sitt ändamål. Jag är glad att ha åtminstone litet att börja med, ty några vänner ha redan gifvit för gatukapellet här. En evangelist till behöfver äfven anställas. Vi bedja och hoppas, att Herren skall fylla alla behof.

I dag på morgonen kommo diakonen Liu och evangelisten Loh in och omtalade, att församlingen beslutat gifva 150 kr. till öppnande af utstation i Meh-ti-chen, om det blir möjligt att hyra där. I annat fall får jag använda medlen här i staden. Meh-ti-chen, fröken Hallins gamla station, ligger 2 sv. mil härifrån och är en större köping. Den är

väl bekant för vår missions äldre vänner. Hyrorna äro litet högre där än här men ej afskräckande. Vi ha sett på en gård, för hvilken de vilja ha 170 kr. om året. Den vi här ha hyrt, kostar 125. I Mehti-chen måste en infödd evangelist bli bosatt. På min brunte — om vi få behålla honom — rider jag dit på några timmar. Älskade syskon, glömmen ej oss och verksamheten här i edra böner! Nu förstån f, hvarför Ef. 3: 20 i dag hugsvalat mitt hjärta.

Tack för alla förböner under vår sjukdomstid! Äfven jag är nu snart fullt frisk, Gud vare lof! Tack för allt, hvad I redan gjort för oss och verksamheten här i Ruicheng! Gud löne eder alla enligt sina löften!

Fröken Wibell samt min hustru förena sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Eder i Herrens tjänst
Oscar Carlén.

“De ringa på från Kina.”

För våra unga missionsvänner.

Hon kom så troget med sin mamma på S. M. K:s möten, den lilla Maria, och att hon inte gick bara för att göra mor sällskap utan av verkligt intresse för missionen, det såg man av det sätt, varpå hon lyssnade. Och mer än en av S. M. K:s vänner tänkte nog vid åsynen av den lilla flickan med den strålande, vakna blicken: “Här ha vi säkert en blivande missionär.”

Maria hade haft den stora lyckan att växa upp i ett hem, där både far och mor älskade Herren Jesus. Allt sedan hon var helt liten, hade hon haft ett öppet sinne för de himmelska tingen och brukade mycket umgås med Gud i bön. Icke dess mindre kom hon vid tolv års ålder i djupa bekymmer för sin själ. Öppet talade hon med sin mamma om sin nöd, och en dag, sedan de böjt sina knän tillsammans och hennes mor påmint henne om de härliga orden i Joh. 3: 16: “Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hava evigt liv”, gick ljuset upp för henne. Hon hörde ju till “var och en”. Från denna stund var hon lycklig i vissheten, att hon var ett Guds barn och brann av begär att föra andra till den Frälsare, som blivit henne själv så dyrbar.

Ja, lilla Maria stod redo “till Mästarens tjänst, vad helst han ville kalla henne till”. Se här ett exempel. Hennes mamma, som var en vän av Kinamissionstidningen, läste en dag just vid årsskiftet, att Guds välsignelse nedkallades över alla, som med personlig uppoffring tjänade missionen genom att sprida tidningen för att göra Guds verk i Kina mer känt. “Hör”, sade hon till barnen, “här är något, som vi kunna få hjälpa till med, och så få vi vara med i ledet av dem, för vilka det bedes”. Vilde manne barnen hjälpa till att sprida missionstidningen och Hans stjärna i Östern och på det sättet tjäna

missionen? Alla ville vara med, i första rummet Maria. Snart hade från detta hem samlats ett stort antal prenumeranter på Kinamissionstidningen, och på Marias lott föll det mestadels, när korsbands-paketet anlant, att springa trappa upp och trappa ned för att dela ut tidningarna. Hennes mamma var också riktigt förvånad över, hur många missionskalendrar hennes lilla flicka lyckades sälja. Maria gjorde så villigt och glatt detta arbete, ty det var ju ett arbete “för Jesus”.

Men hon skulle få ännu flera uppgifter i sin Mästares tjänst. “Mamma”, sade hon en dag, “får jag gå på K. F. U. K:s syförening för missionen”? Modern funderade ett ögonblick. Hon tyckte, att vägen till K. F. U. K. var för lång. “Hur skulle det vara”, frågade hon, “om du i stället inbjödc till oss några små flickor, som bo här i trakten, till en liten syförening för missionen”? Detta förslag omfattades av Maria med stor glädje. Måndagarna mellan 2—1/2 4 ansågs vara den lämpligaste tiden. Ett tiotal små flickor i åldern mellan 8—12 år voro glada att få komma, och de kommo mycket troget år efter år. Maria och hennes mamma klippte till, ritade mönster och satte de små arbeterskorna i gång. Även läste de högt, alltid något ur bibeln, f. ö. någon god berättelse eller något ur missionstidningen. Och så lärde Maria barnen att sjunga: “Den lilla svarta Sara”, “I den staden uti fjärran, där guldgator glimma” och “Ringa verk av kärlek”. Den sistnämnda sången älskade hon särskilt. Ofta brukade hon också framhålla för sina små vänner,

Maria Sundin.

att Gud tog reda på det lilla, de gjorde för hans skull. Det var ju blott ett litet styng i taget, de sydde, men varje litet styng hade dock sin betydelse. Ingen gång var den lilla syföreningen samlad, utan att de små arbeterskorna böjde sina knän inför Gud, och inför honom framlades helt barnsligt missionens angelägenheter. En överenskommelse, som alla voro med om, var, att varenda flicka skulle, sedan hon fått sitt arbete färdigt, själv sälja det bland vänner och bekanta. Ibland kunde någon fru till syföreningen lämna t. ex. handdukar för att få dem märkta och band isydda, och så kommo också på detta sätt några kronor till kassan. Allt bokfördes noga, och så överlämnades en gång om året den summa, som erhållits, till missionen. Bortåt hundra kronor torde genom denna lilla barnsyförening hava tillförts missionen. Största glädjeämnet var naturligtvis den första femkronan.

Maria hade, allt sedan hon var liten, gått i söndagsskola. Och när hon gått jämt tio år, fick hon i minnesgåva en vackert inbunden bibel, på vars pärm hennes namn var tryckt. O, hur hon älskade denna bibel, och hur flitigt hon begagnade den!

Vid sexton års ålder blev hon uppmanad att själv taga en klass i söndagsskolan, och stor blev hennes glädje häröver. Men också nu framträdde hennes missionssinne. Hon gick ut i en närbelägen park, där många barn sprungit och lekte, och så började hon inbjuda dem till söndagsskolan. Sedan hon fått några intresserade, tog hon deras namn och adresser och begav sig till hemmen för att för barnen utverka föräldrarnas tillstånd. Och nästan ingen kunde säga nej till den älskliga unga flickan. En mor svarade: "Ack, jag har inte alls tänkt på denna sak, men gärna vill jag, att mina barn skola gå, för jag har själv gått i söndagsskola som barn." Och snart hade Maria för varje söndag en ganska stor klass med uppmärksamt lyssnande småttingar.

Ganska tidigt kände Maria kallelse att gå ut som missionär, och särskilt hade hon fått Kina lagt på sitt hjärta. Först skulle hon dock taga examen som småskollärarinna för att sedan, om Gud öppnade väg, resa ut till missionsfältet. Hösten 1914 började hon på ett härvarande småskollärarinneseminarium men måste en tid på grund av klenhet avbryta sina studier. Hösten 1915 fortsatte hon på seminariet men blev snart åter förkyld, fick vatten i lungsäcken och måste i slutet av september intagas på Sabbatsbergs sjukhus. Trots den obeskrivliga tröttheten var hon alltid tålig och glad, och till olika vänner skickade hon små hälsningar. Hon var så angelägen, att hennes kamrater skulle lämna sina hjärtan åt Jesus. Också till den kära söndagsskolan hade hon en hälsning, nämligen denna: "Edert arbete är icke föfångt i Herren."

Efter nära en månads vistelse på sjukhuset började hon yra mycket, och nu fick hennes mamma lov att vaka hos henne om nätterna. Under feberyseln tyckte hon sig hava bekanta hos sig och bad dem på det mest bevakande tro, att Gud hade sänt Jesus till en frälsare. Natten till den 24 okt. yttrade hon plötsligt: "Mor, nu ringde de på från Kina, att jag skulle komma ut som missionär, men hur kan jag det, när jag är så sjuk?" Hennes mamma lugnade henne med att säga, att de finge väl vänta så länge i Kina, och då blev hon nöjd och slumrade in. Nästa dag — det var en söndag — då det var tydligt, att slutet nalkades, sade modern: "Nu, Maria lilla, komma änglarna snart för att hämta dig och föra dig till Jesus." Hon såg då helt lycklig ut och svarade: "Ack, han har alltid varit så snäll mot mig!" Det var så gott som hennes sista ord. Döden hade för henne intet fasansfullt. Som ett trött barn somnar i sin moders famn, så slumrade hon in i Jesu famn.

Hur älskad hon hade varit av sina kamrater, sina små söndagsskolbarn och alla, som känt henne, visade sig vid hennes jordfästning.

Hennes älsklingspråk hade varit 2 Kor. 5: 15: "Han har dött för alla, på det att de som leva, icke mera må leva för sig själva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått." Detta ord hade blivit levande för hennes hjärta, när fröken Ester Berg vid sin avskiljning i Betesdakyrkan gav det som minnesord. I sin lilla bibel hade hon också det ordet förstruket, och där bredvid stod skrivet: "Ester Berg."

Över detta bibelord talades ock vid hennes jordfästning.

Lilla Maria fick icke sin önskan uppfylld att själv gå ut till hedningarna, men hon var "missionär" här hemma, och hon levde icke förgäves. Kanske skall ock, genom vad här meddelats om henne, någon annan ung flicka eller gosse höra "påringningen från Kina". Gud give det!

Om vetekornet icke faller i jorden och dör, så förbliver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt. Joh. 12: 24.

Utresande missionärer.

Den 13 jan. anträda, v. G., missionär och fru *Rikard Andersson* med sina två barn samt missionär *Martin Lindén* resan till Kina via Ryssland och Sibirien.

Aftonen förut, den 12, hålles kl. 7 e. m. ett afskeds-samkväm å *Margareta-Hushållsskolan*, *Drottninggatan 71 A*, hvartill missionens vänner önskas hjärtligt välkomna.

Icke blott skilsmässan från hem, kära och fosterland, som ju alltid är förenad med smärta, utan det allvarliga i hela tidsläget, som gör, att den i och för sig svåra resan kan bli svårare än vanligt, bör mana oss att slå en bönering kring de kära resenärerna.

Sparbössinlämning

äger rum i Betesdakyrkan *Trettondagen* den 6 jan. efter gudstjänstens slut på f. m. Kl. 11 missionsföredrag. Vidare gm annons i de dagliga tidningarna.

Anmälan för år 1916.

Kinamissionstidningen Sinims Land

kommer, v. Gud; att fortfarande utgifvas två gånger i månaden, den 1 och den 15.

I likhet med föregående år kommer den att innehålla korta uppbyggelsebitar, artiklar om förhållandena i Kina, särskildt berörande missionen, bref från våra missionärer, skildringar af infödda medarbetares lif och verksamhet, illustrationer, berättelser för barn och unga, ännen till tacksägelse och bön o. s. v.

Om 5 ex. eller därutöver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerationsamtare erhålla hvarl 6 ex. gratis.

Obs! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten. Prisel, postarvodet inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för half år 70 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 55 Drottninggatan, Stockholm C.

Herren Jesu Kristi nåd vare med alla missionens vänner! Vår Herre kommer.